

разбрал. Трифон забелязал към Стралджа нещо и рекъл, че са биволи. Тогаз Добри му рекъл, че това не са биволи, ами е потерята. И взели нагоре. Скривалищата им били в нашата гора. Хайдушката долчина са казва. Добри са изморил много и рекъл: "Тука ша останим, аз повече не мога да вървя". Трифон думал: "Тука ша ни намерят, да вървим нагоре в Индже балкан".

Пък Кара Мано, тука от село, той ги продоволствал, той им бил ятак. Той бил козар. Най-сетне казал на султана: "Ша ви кажа, рекъл, де се крият Трифон и Добри, ако ми дадете предимство да живея между вас добре". Султанът рекъл: "Таквиз хора ни трябват, как няма да ти дадем предимство". И нашия султан съобщава на Исерлийския султан да събират потерята. Като отиват там, вече имало малко сняг, по дирите, по дирите, отсеки дирите и разбрали, че са в нея долчина. Ама си казали, че щом Добри й там, той е голям нишанджий-куршум напразно не фърля. Никой не са решил да влезе да ги търси из долчината. Най-сетне нашия султан казал: "Идете докарайте Мано от козите". Докарват го. "А сега, рекъл, куче краставо, ти си голям нишанджий, да та видя какво ши направиш. Ако ти не ги избиеш, твойта глава ще вземем". И той няма какво, по поляната, по поляната са примъкнал, знай им скривалищата и най-напред издумкал Трифон и той го проклетел: "От куршум, рекъл, да умрете и жювеницата да ви хване". И тъз болест я имаха жените и от мъжете няколко измряха. Има и утрепани от куршум.

Добри го ранили на няколко места, ама не го ударили на лошо място, уляуяли го жив и го откарали в Стралджа и там му отрезли главата и я набучили на кол-други да не смей да излазя. Тъй ги правили едно време.

32. ТРИФОН И ЦОНИ ВОЙВОДА

Не съм нито много стар, нито много млад. Чувал съм и запомнил от по-стари хора, че село Блатец през турско робство се именувало Есерлий. Там живял султан, който управлявал околните села. Султанът от Блатец и този от гр. Преслав са били близки приятели. Султанът от Преслав е пожелал да зарадва своя приятел от Есерлий, като му изпрати от собствения си харем една млада ханъмка-баш дар.

За сигурен каруцар или файтонджия султанът изпратил българинът Стамо. Стамо е бил занаятчия-железар и е можел да се справи с евентуални повреди из дългия път. Бил е покорен слуга, но смел и решителен.

На другите ратаи не им харесвало решението, българин да придружава ханъмката, но султанът заповядал.

На връщане по обратния път, навлизайки в Марашкия проход, където има